

GICZEL (1) *sb f a. m*

sg N giczel. ◇ [pl I giczelami.]

Sł stp brak, Cn s.v. giża, Linde XVII w. (z Cn) oraz XVIII w. s.v. giża (błędnie: giczel); poza tym XVIII w.: giczał.

Górna część nogi, udo lub kość goleniowa u ludzi lub zwierząt; tibiae in animalibus summitas vel caput Cn: Crus, dr. a curro, golyen, gyczel, et dicuntur crura sub genibus usque ad suras, lysty, vel dr. os tibiae antierius BartBydg 37b.

[Szereg: »noga albo giczel«: ciz to/ y po proftu z nogámi álbo giczelámi świniemi iá długo wárząc/ álbo fámą álbo oną polewką [...] płóczą.Oczko 622.]

Synonimy. głoźn, goleń, łydka, lyst.

Cf GIŻA, GIŻELA

AL